

се прави сега?» Тогавя нащо червейче погледало, погледало и захванало да прихапва ту едното клонче, ту другото; работило, работило и най послѣ повдигнало юрганчето. Червейчето се измъкнало подъ него и се напило съ сладката водица. Много весело му било отъ възъ. Топлийтъ вѣтрець полюлявалъ червейчето, а цвѣтетата го засипвали съ миризливъ прашецъ.

«Не, казало си червейчето, сега вече нѣма да се лѣжа. Що ми трѣба да се завръщамъ подъ юрганчето си и да смуча сухото пашкулче? По добръ е да си останѣ отвънъ, тука има много миризливи цвѣтове, много гагички, има за какво да се заловиш» . . .

Още не изговорило червейчето тѣзи думи и изведиждъ видѣло—листата замърдали, мушичкитѣ отъ страхъ забръмчели, небето потъмнѣло и слънцето се скрило задъ облака; вранитѣ загракали и паткитѣ закрякали; и ето дъждъ, като изъ ведро залѣлъ; отдолу подъ червейчето цѣло море се разлѣло; трънки го побихъ на всѣждѣ; страшно и студено му станало; щомъ червейчето се позавзело, заклатило главичката си и, хайде, пакъ се скрило въ своето памучно юрганче. Малкото червейче се стопило. Мѣжду това, дъждътъ прѣстаналъ, слънцето пакъ се показало и дъждовнитѣ капки заблѣщуквали.

«Не, казало пакъ червейчето, никоѣ сега не можи ме излѣга; защо ми трѣба да излизамъ отъ къщата си и да трепера отъ студъ? Виждашъ, колко е хитро слънцето: примамя, стоплюва, нѣ да ме запази отъ дъжда, то не може.»

Минжло се день, дошълъ други, минжло и третийтъ день, червейчето все си лѣжало подъ памучното юрганче и се прѣобрѣщало ту на едната, ту на другата си страна; по нѣкога изваждало главичката си и, като поупасвало перцето, пакъ си влизало въ люлницата. Ето то заблѣжжило, че по тѣлото му почнали да изникватъ косъмци; не се минжло една недѣля и червейчето се покрило съ топло и шарено кожухче. Ехъ, да можатъ да видятъ, съ колко различни бои го е напѣстрила природата! Тя го опасала съ червени пандалки по цѣлата дължина на тѣ-